

Hjerne og vokser der, og finder ikke nogen tilstrækkelig Modstand, men bliver en Magt til ondt. Naar saa den onde Gerning udøves, saa er dens Slag dannet af Menneskenes mange onde Tanker, og ogsaa Du har Del i den og Ansvar for den ved dine onde Tanker. Derfor lægger alle Religioner, og derfor lagde Kristus meget mere Vægt paa Tanken end paa Handlingen.

Mennesket har i sig Sjælekræfter, som kan udvikles, og man kan følge Menneskets Tanker og finde, at de virker paa Aanden, Sindet. Thi Tanker har en virkelig objektiv Væren. Det kan man f. Eks. overbevise sig om ved at betragte det Fænomen, som i vore Dage har vakt saa stor Opmærksomhed, Hypnotismen. Naar et Individ er i den hypnotiske Tilstand kan man gøre en Tanke synlig for det. Man kan vise det ved et Eksperiment. Et Menneske i en hypnotisk Tilstand kan paa et Stykke Papir se det Billede, en anden har tænkt. Naar jeg, f. Eks., tænker paa en Ting, lad det være et Ur, og fæster min hele Opmærksomhed paa denne Genstand, saa vil et hypnotiseret Menneske kunne se dette Ur paa et Stykke hvidt Papir, som er stillet foran det. Og naar det vaagner op, og man giver det en hel Del Stykker hvidt Papir, vil det imellem dem kunne udtage det, som var stillet op for det, da jeg tænkte paa Uret, og det vil se Uret derpaa, skønt det er usynligt for alle andre. Altsaa maa Tanken være noget virkeligt eksisterende. Fantasien er den skabende Evne, hvorved en Tanke dannes i den overæteriske Materie. Teosofien lærer os en ny Ansvarlighed for, hvorledes vi ved Tanken indvirker paa og paavirkes af vore Brødre, og lærer os saaledes ogsaa et aandeligt Broderskab.

Men den lærer os andet og mere end Broderskabet. Den lærer os, paa hvad Maade Sjælen udvikler sig til Fuldkommenhed gennem sin Lære om Reinkarnationen.

Enhver Religion har lært om Reinkarnationen. Ogsaa den kristelige i de tre første Aarhundreder, og vi finder den flere Steder i det ny Testamente. I Fortællingen om den blinde (Johannes IX) svarer Jesus, da hans Disciple spørger ham: „Mester, hvo har syndet, at han maatte fødes blind?“ „Hverken har denne syndet, ikke heller hans Forældre“. Dette har man anført mod Reinkarnationen. Men med Urette. Der siges kun, at i dette Tilfælde var det ikke en tidligere Synd, der gjorde ham blind; mens Spørgsmaalet forudsætter, at han har kunnet synde tidligere end han blev født blind.

Mennesket bestaar af et uforøgeligt Element, Sjælen, som viser sig som Aandsvirksomhed. Forskellen mellem de forskellige Mennesker afhænger af de Trin eller Stadier, som denne deres Aand har gennemgaaet. Der er et Svælg imellem de raa vilde og de højeststaaende Individuer, Genierne, i de civiliserede Nationer, som er umaadelig stort. Hvor kan det være? Der er kun en af tre Forklaringer mulig:

Materialismen siger os, at det er en Følge af Arveligheden, som vi ikke nærmere kan forklare. Men det kan ikke være Tilfældet, for hvis de Kræfter, der aabenbarer sig i et Geni som Shakespeare, var en Følge af Arvelighed igennem mange Slægter, saa vilde disse Kræfter have vist sig som noget stadig tiltagende suksessivt ophobet. Og Erfaringen viser desuden, at Geniet ikke kan

overgives til, nedarves paa Afkommet; det er i Almindelighed goldt. Saa Arveligheden giver ingen Forklaring af Geniet.

Den anden Maade, hvorpaa Geniet undertiden forklares, er ved den guddommelige Vilje. Men lader det sig forene med Retfærdighed, at vor Fader skulde give nogle saa stor en Magt og Evne, mens andre fødes med Tilbøjelighed til Forbrydelse? Noget saadant tør man ikke vove at tilskrive Retfærdighedens Ophav.

Reinkarnationslæren siger: naar Sjælen fødes ind i Verden, fødes den uden Erfaring. Den fødes først som et Sjælebarn, og den fødes for at høste Erfaring. Men i ét Liv kan den ikke lære meget; Spandet fra Vugge til Grav er saa kort. Dog nogen Kundskab om Verdens Love indsamler den; lidt visere vil den blive; og den Kundskab, den har vundet, vil den tage med sig over gennem Dødens Porte. Og saa begynder der en Assimilationsproces af, hvad den har lært. Naar denne Assimilation er fuldbragt, naar Tiden er omme, saa vil der begynde et nyt Liv, hvor ny Erfaring vil indhøstes, for atter at assimileres efter Døden, og saaledes videre, indtil Sjælene fødes ind i Livet saa forskellige, som vi kender dem nu. Hvis vi træffer en stor Sjæl født ind i Verden, som altid viser sig ædel og begavet med herlige Egenskaber, saa kan man vide, at den i sin Fortid har kæmpet haardt og lidt meget, og, efter at den har tilbagelagt en lang Vej, tilsidst fødes ind i Verden rede til at blive en af Verdens Frelser. Disse har dannet sig selv gennem mangt et smertefuldt Liv, og de har derved vundet Retten til at staa i Fortroppen for Verden.

Saaledes udvikles Sjælene ved Genfødselse. Man maa udvikle sig; det er en Lov, og Loven kan ikke forandres. Det er en guddommelig Lov, thi Naturens Rod er det guddommelige. Universet er det guddommelige Tanke. Og saaledes som vi saar, skal vi høste. Thi det er vor Vilje, som bestemmer vor Lod. Man kan, hvad man vil. Hvad end du forlanger af Naturen, det kan du opnaa, thi det menneskelige er udsprunget af det guddommelige. Hvis du tænker de bedste Tanker, vil du skabe dig Egenskaber, som du vil føre med gennem Døden. Derfor bliver du din egen Skæbnes Herre.

Hvis man til denne Lære om Genfødselsen føjer den menneskelige Tankes Magt, kan man opbygge en mægtig Filosofi, som forklarer alt.

Efterhaanden som vi vokser i Fuldkommenhed, bliver vi Verdens Hjælpere. Gennem Kamp kan vi udvikle vor Aand mere, end den store Mængde gør det, og vi skrider da frem gennem Livet nærmere og nærmere det straalende Lys, som vi kan skimte, efterhaanden som vi udvikles. Al Smerte mister saaledes sin Braad, og al Uret, vi maa lide, og hvor igennem vi bliver mere udviklede, kan vendes til det gode.

Men Sjælen gør mere end at kæmpe; den stræber opad imod Idealet ved Tankens Magt, indtil den menneskelige Sjæl bliver et Spejlbillede af det Ideal, det ser op til.

Hvis man hver Dag blot vil anvende fem Minutter paa at anspænde Tankens Magt mod Idealet, vil man frembringe dets Omrids i ens Liv. Tilbed dit Ideal Dag efter Dag, og dets Liv vil blive omdannet til dit eget Liv; men lad dit Ideal blive et, der

vil yde Tjenester. Sjælen maa blive stærk, for at den kan hjælpe den svagere.

Alt, hvad Sjælen ejer, skal den give til Menneskene, da vil den naa sit Maal, da vil den Tid komme, da den fra Sjæl udvikles til Aand og vil forenes med de andre Aander, thi alle Menneskenes Aander er én.

Og spørger De mig, naar denne Udvikling naas, da svarer jeg: Hvis Du kan elske, hvor Du hades, hvis Du skinner paa alle, slet ikke tager Dit Lys fra noget, da begynder Aandens Kraft at udfoldes i Dig, da begynder det guddommelige Liv at udfoldes i Dig.

Det Liv, der giver, er et Liv, der er Mennesket værdig; det er det eneste guddommelige. Først i det kan Mennesket blive guddommeligt, kan naa sit sande Formaål. Det er Udviklingens Mening, Menneskenes Maal.

Tro og Prostitution.

Det er ofte gjort gældende og vistnok med stor Ret, at med en Troende nytter det ikke at disputere; Ræsonnementer, de klareste, de mest logiske og overbevisende, preller fuldstændigt af; i sidste Instans har den Troende til Svar og Modbevis et Smil, et Skuldertræk, der omsat i Ord betyder: „det nytter ikke at komme med Fornuftgrunde og Bevisførelser over for mig — jeg tror“, og dermed er alt afsluttet. Jeg sigter her til den religiøst Troende, ikke særligt til den kristeligt Troende; hvad jeg har sagt, gælder enhver, som i Tro tilhører en eller anden Religion; og dette Standpunkt har gjort Tusinder og atter Tusinder til stærke, lykkelige Mennesker, frejdige i Livet, modige i Døden; ikke fordi den Troende lever paa en Indbildning, som tilsyneladende bærer op, men fordi den religiøse Tro i Virkeligheden har Ret over for en begrænset Videns (og begrænset er al Viden) Bevisførelser.

Nu forekommer det mig, at en Analogi kan drages mellem ovenanførte og Prostitutionens Forsvarere — dens Tilhængere, vil jeg hellere sige. Prostitutionen — denne Midgaardsorm, der omspænder den ganske Menneskeslægt, og fra Tid til anden truer med at kvæle den, i alt Fald i sit knugende Favntag dræber meget godt og ædelt, der vilde have udviklet sig og groet en herlig Vækst i Livet, dersom den ikke var. — Prostitutionens Tilhængere tror paa den; de tror ikke, at den er nødvendig, fordi — og fordi — og fordi o. s. v.; — alle disse mange Fordi'er er hundrede Gange saa klart, saa grundigt, saa ubarmhertigt slaaet til Jorden, at der ikke vilde være Støvgran af dem tilbage, dersom der ikke, som sagt, var Tro med i Spillet. — Utallige af disse Mennesker — Prostitutionens Tilhængere — er jo dog alvorlige, ærlige, ja — jeg vover endog at sige sædelige Mennesker, det véd vi alle; hvor er det da muligt, at de ikke er blevne omvendte, at Haarene ikke rejser sig i Rædsel paa deres Hoved, at hele deres Væsen ikke vender sig i Afsky fra en Samfundsinstitution, der undergraver og nedbryder alt, hvad paa andre Omraader af tusinde Hænder majsommeligt bygges op. — Den offentlige Prostitution er en Haanlatter, der ruller sine Lydbølger ud over Verden; en Haanlatter mod al Religion, maaske særligt mod den kristelige, mod den simpleste Menneske-